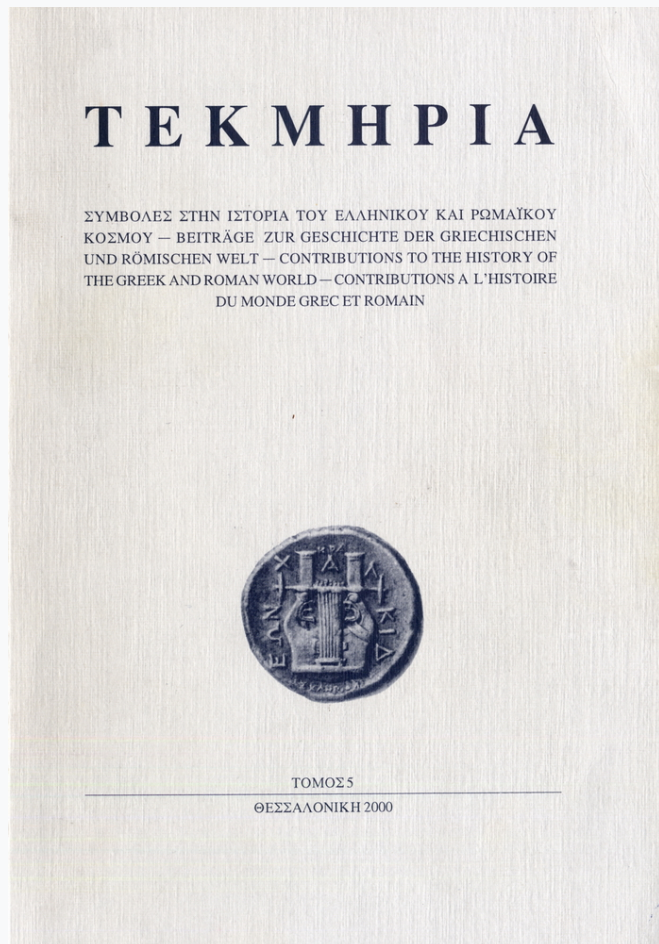


Tekmeria

Vol 5 (2000)



Ό "κλᾶρος" στὴ μεγάλη δωδεκάδελτο ἐπιγραφή
τῆς Γόρτυνος

ΑΙΚ. ΜΑΝΔΑΛΑΚΗ

doi: [10.12681/tekmeria.201](https://doi.org/10.12681/tekmeria.201)

To cite this article:

ΜΑΝΔΑΛΑΚΗ Α. (2000). Ό "κλᾶρος" στὴ μεγάλη δωδεκάδελτο ἐπιγραφή τῆς Γόρτυνος. *Tekmeria*, 5, 71–86.
<https://doi.org/10.12681/tekmeria.201>

Ο “ΚΛΑΡΟΣ” ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΔΩΔΕΚΑΔΕΛΤΟ ΕΠΙΓΡΑΦΗ
ΤΗΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ*

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο προσδιορισμός του έννοιολογικού περιεχομένου του όρου “κλᾶρος” στη μεγάλη επιγραφή της Γόρτυνος¹ αποτελεί, ως γνωστόν, ακόμη αντικείμενο συζήτησης στην έρευνα. Στην παρούσα μελέτη προσεγγίζουμε ξανά το πρόβλημα με τη συνοπτική έκθεση των σχετικῶν απόψεων και τη διατύπωση μιᾶς -βασίζομενης στη συγκριτική μέθοδο- υπόθεσης, ἔχοντας βέβαια πλήρη επίγνωση τῶν δυσκολιῶν, τις ὁποῖες και στη συγκεκριμένη περίπτωση ἡ εφαρμογή τῆς μεθόδου αὐτῆς παρουσιάζει.

Ο ὅρος “κλᾶρος” ἐμφανίζεται μία μόνο φορά στην ἐπιγραφή (Col. V, 26-8), και συγκεκριμένα στις διατάξεις τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικῆς διαδοχῆς. Στην περίπτωση θανάτου ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς τὸ δίκαιο τῆς Γόρτυνος, τὸ ὁποῖο ἀγνοοῦσε τὴ διαθήκη, ρύθμιζε με αὐστηροὺς και λεπτομερεῖς κανόνες τὴν κληρονομικὴ διαδοχὴ και τὴ διανομὴ τῆς κληρονομιάς ἀνάμεσα στους νομικοὺς κληρονόμους. Οἱ διατάξεις τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικῆς διαδοχῆς τῆς ἐπιγραφῆς διέπονταν ἀπὸ τις ἴδιες βασικὲς ἀρχές με τις ἀντίστοιχες τοῦ ἀττικοῦ κληρονομικοῦ δικαίου². Και στὰ δύο αὐτὰ δίκαια εἶναι σαφῆς ἡ τάση γιὰ τὴ διατήρηση και τὴ συνέχιση τοῦ πατρικοῦ οἴκου με βάση τὴν οἰκογενειακὴ ἰδιοκτησία.

* Θερμὲς εὐχαριστίες ὀφείλω στὸν καθηγητὴ κ. Ἄγγελο Χανιώτη (Χαΐλεμβέργη) γιὰ τὴν ἀνάγνωση τοῦ κειμένου και τις κριτικὲς παρατηρήσεις του.

1. Γιὰ τὴ χρονολόγηση τῆς ἐπιγραφῆς βλ. R.F. Willets, *The Law Code of Cortyn*, (*Kadmos* Suppl. 1), Berlin 1967, 8 κ.έ., J. K. Davies, “Deconstructing Gortyn: When Is a Code a Code”, σὺν: L. Foxhall - A.D.E. Lewis (ἔκδ.), *Greek Law in its Political Setting*, Oxford 1996, 33-56. Πρὸβλ. τις κριτικὲς παρατηρήσεις τοῦ A. Maffi, *RD [R.H.D.] 75* (1997) 495-7.

2. Βλ. σχετικὰ Δ. Παππούλια, “Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικῆς διαδοχῆς ἐν τῷ ἑλληνικῷ δικαίῳ”, *ΠΑΑ* 4 (1929), 418 κ.έ., A.R.W. Harrison, *The Law of Athens, I.: The Family and Property*, Oxford 1968, 122 κ. έ., D.M. MacDowell, *Τὸ Δίκαιο στὴν Ἀθήνα τῶν κλασικῶν χρόνων*, ἑλλ. μτφρ. Γ. Μαθιουδάκη, Ἀθήνα 1986, 134 και 146 κ.έ., A. Biscardi, *Ἀρχαῖο ἑλληνικὸ Δίκαιο*, ἑλλ. μτφρ. Παν. Δ. Δημάκη, Ἀθήνα 1991, 199 κ.έ.

Στὸ πλαίσιο αὐτῆς τῆς κυρίαρχης ἀντίληψης διαγράφονται μὲ σαφήνεια στίς σχετικῆς διατάξεις οἱ ὁμάδες τῶν κληρονόμων καὶ ἡ σειρά προτεραιότητά τους:

(V 9-28) ἔκ' ἀποθάνει ἀνέρο ἔγγυιὰ, αἰ μὲν κ' εἰ τέκνα ἔσ' ἐς τέκνων τέκνα ἔσ' ἐς τούτων τέκνα, τούτος ἔκεν [ν] τὰ κρέματα. *palmula* αἰ δέ κα μέτις εἰ τούτων, ἀ[α]δελλιοὶ δέ τῷ ἀποθανόντος κῆς ἀδε[λ]πιῶν τέκνα ἔσ' ἐς τούτων τέκνα, τούτος ἔκεν τὰ κρέματα. *palmula* αἰ δέ κα | μέτις εἰ τούτων, ἀδευπιαὶ δέ τῷ ἀποθανόντος κῆς ταυτῶν τέκνα ἔσ' ἐς τῶν τέκνων τέκνα, τούτος ἔκεν τὰ κρέματα. *palmula* αἰ δέ κα μέτις εἰ τούτων, | οἷς κ' ἐπιβάλλει ὄπο κ' εἰ τὰ κρέματα, τούτος ἀναυῆθαί. *palmula* αἰ δέ μὲ εἶεν ἐπιβάλλοντες, τᾶς Φοικίας οἰτινὲς κ' ἴοντι ὁ κλᾶρος, τούτους ἔκεν τὰ κρέματα³.

Ὁ νόμος καλεῖ στὴν κληρονομία πρῶτα τὰ τέκνα, ἄρρενα καὶ θήλεα, τοῦ κληρονομούμενου καὶ τοὺς κατιόντες τους. Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν ἄμεσοι συγγενεῖς, καλοῦνται στὴν κληρονομία οἱ ἀδελφοὶ τοῦ κληρονομούμενου ἢ τὰ τέκνα ἢ οἱ κατιόντες τους καί, ἐλλείπει τούτων, οἱ ἀδελφές του ἢ τὰ τέκνα ἢ οἱ κατιόντες τους. Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν ἄμεσοι ἀπόγονοι ἢ πλησιέστεροι συγγενεῖς, κληρονομοῦν τὴν περιουσία οἱ “ἐπιβάλλοντες”⁴, συγγενεῖς δικαιοῦχοι κληρονόμοι ἀπὸ ὀπουδήπο-

3. M. Guarducci, *Inscriptiones Creticae*, IV. *Tituli Gortynii* (Roma 1950), [n° 72]. Willetts, *The Law Code*, 65-66. R. Koerner, *Inchriftliche Gesetzestexte der frühen griechischen Polis, aus dem Nachlaß von R. Koerner*, ἔκδ. Von Klaus Hallof, Köln-Weimar-Wien 1993 (*Akten der Gesellschaft für griechische und hellenistische Rechtsgeschichte*, Bd. 9), [n° 169]. Van Effenterre-Ruzé, *Nomima II, Recueil d' inscriptions politiques et juridiques de l' archaïsme grec (CEFR 188, II)*, Rome 1995, [n° 48].

4. Ἀπὸ τὸ κεῖμενο τῆς ἐπιγραφῆς δὲν καθίσταται σαφὲς ποιοὶ ἀκριβῶς ἦταν οἱ “ἐπιβάλλοντες” τῆς συγκεκριμένης διατάξης. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπικρατέστερη ἄποψη οἱ “ἐπιβάλλοντες” ἦταν συγγενεῖς ἀπὸ τῆς μεριᾶ τοῦ πατέρα, “et, plus exactement, les collateraux paternels qui n' appartenaient pas au meme oikos d' origine du défunt”: Βλ. Ev. Karabélias, “Modalités successorales ab intestato à Gortyne”, *Festschrift für Arnold Kränzlein, Beiträge z. Antiken Rechtsgeschichte*, (ἔκδ. G. Wesener *Grazer Rechts - u. Staats - wiss. Stud.* 43), 1968, 32. Ὑπάρχει ὁμῶς καὶ ἡ πιθανότητα νὰ ἦταν συγγενεῖς μὲ τὴν εὐρύτερη ἔννοια τοῦ ὄρου, πρόσωπα δηλ. ποὺ κατάγονταν ἀπὸ κοινὸ πρόγονο· βλ. Willetts, *The Law Code*, 12: “these epiballontes were kinsmen who, though not members of the oikos itself, belonged to the same clan as those members”. Σὲ κάθε περίπτωση, ὁ ὄρος “ἐπιβάλλοντες” ἀποδεδειγμένως ἀπὸ τὸν περιορισμὸ τοῦ “οἴκου” καὶ ἡ γενική “τᾶς Φοικίας” θὰ πρέπει νὰ συνδεθεῖ μὲ τὴν ἀμέσως ἐπόμενη πρόταση: “τᾶς Φοικίας οἰτινὲς κ' ἴοντι ὁ κλᾶρος”. Γιὰ τὴν προτεινόμενη στίξη τοῦ κειμένου στὸ σημεῖο αὐτὸ βλ. F. Bücheler-E. Zitelmann, “Das Recht von Gortyn”, *RhMErgänzungsheft* 40 (1885), ad loc, Willetts, *The Law Code*, ad loc, Van Effenterre - Ruzé, *Nomima II*, [n° 48] ad loc, πρβλ. J. Kohler - E. Ziebarth, *Das Stadtrecht von Gortyn und seine Beziehungen zum gemeingriechischen Rechte*, Göttingen 1912, ad loc, Guarducci, *IC IV* (1950), [n° 72] ad loc, Koerner, *Inchriftliche Gesetzestexte* [n° 169], ad loc.

τε καὶ ἂν προέρχεται ἢ ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ συγγένεια (“ὄπῶ κ’ εἶ”)⁵. Ἄν δὲν ὑπάρχουν οἱ κληρονόμοι τῆς προηγούμενης ομάδας, ἡ περιουσία περιέρεχεται σὲ αὐτούς, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι ἐκεῖνοι, πού ἀποτελοῦν τὸν “κλᾶρον”.

2. ΟΙ ΠΡΟΤΑΘΕΙΣΕΣ ΕΡΜΗΝΕΙΕΣ ΚΑΙ Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥΣ

“Κλᾶρος”

Ἡ λέξη “κλᾶρος”⁶ (δωρ., ἰων. “κλῆρος”) εἶχε κατ’ ἀρχὴν τὴ σημασία τοῦ “λαχνοῦ”, δηλαδή τοῦ ἀντικειμένου ἐκείνου (πέτρα, κομματί ξύλου, κλπ.), πού τὸ χρησιμοποιοῦσαν στήν κλήρωση. Στὴ συνέχεια κατέληξε νὰ δηλώνει τὸ τμήμα γῆς πού τὸ ἀπένεμαν σὲ κάποιον μὲ κλῆρο, τὸ ἐκ κληρονομίας μερίδιο (“κλῆρος”, “μοῖρα”, μέρος, “λάχος”), καὶ γενικὰ κάθε καλλιεργημένο ἀγρό. Ἡ διαίρεση τῆς καλλιεργήσιμης γῆς σὲ κλήρους καὶ ἡ προσκύρωση ἑνὸς κλήρου γῆς σὲ κάθε ἄποικο ἦταν σταθερὴ πρακτικὴ διανομῆς τῆς γῆς (“δορικτικτος γῆ”) ἴσως νὰ ἴσχυσε καὶ κατὰ τὴν ἀρχικὴ ἐγκατάσταση τῶν Δωριέων στήν Πελοπόννησο καὶ τὴν Κρήτη⁷.

α) “Κλᾶρος” = Κλῆρος γῆς τῆς οἰκογενείας

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν κύρια σημασία τῆς λέξεως ὁρισμένοι μελετητὲς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ “κλᾶρος” τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου τῆς Γόρτυνος ἦταν ὁ ἴδιος ὁ κλῆρος γῆς τῆς οἰκογενείας πού εἶχε δοθεῖ στὸν κύριο τοῦ “οἴκου” κατὰ τὴν ἀρχικὴ διανομὴ τῆς γῆς⁸. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ κυρίου τοῦ “οἴκου” ὁ κλῆρος γῆς

5. Ἡ πρόσθετη φράση “ὄπῶ κ’ εἶ” ἔχει δεχθεῖ πολλές διαφορετικὲς ἐρμηνεῖες: βλ. Van Effenterre-Ruzé, *Nomima* II, [n° 48], σ. 174: “L’ expression veut-elle dire selon ‘l’ endroit où sont les biens (F. Blass, M. Guarducci)? ou selon ‘l’ origine’ (dans l’ histoire du patrimoine) d’ où viennent les biens? ou selon ‘la qualité’ des ayants droits possibles? cf. F. Bücheler - E. Zitelmann et R.F. Willets...”.

6. Βλ. P. Chantraine, *Dict. Etym. Grecque* σ.λ. “κλῆρος” (δωρ. “κλᾶρος”), *LSJ*⁹ σ.λ. “κλῆρος”, H. Van Effenterre, “Il problema delle istituzioni doriche”, στὸ: *Le origini dei Greci. Dori e mondo Egeo*, a cura di D. Musti, ἐκδ. Laterza, Roma-Bari 1990, 301 κ.έ., Van Effenterre-Ruzé, *Nomima* II, σ. 11.

7. Βλ. D. Asheri, *Distribuzioni di terre nell’ antica Grecia. Memorie dell’ Accademia delle scienze di Torino*, Torino 1966, 5 κ.έ.

8. Βλ. A. Shaube, “Object and Composition der Rechtsaufzeichnung von Gortyn”, *Hermes* 21 (1886), 222-223, P. Guiraud, *La propriété foncière en Grèce jusqu’ à la conquête romaine*, Paris 1893, 224-225, H. Lipsius, *Zum Recht von Gortyn*, Leipzig 1909 (Des XXVII. *Bandes der Abhandlungen der philologisch-historischen Klasse der königl. sächsischen Gesellschaft der Wissenschaften*), 397.

ἐπιστρέφει στήν κοινότητα, ἡ ὁποία τὸν παραχωρεῖ στή συνέχεια σὲ ἄλλο πολίτη. Ἡ κινήτῃ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος, τὰ “κρέματα”, παραδίδεται προσωρινὰ γιὰ φύλαξη στοὺς ἐξαρτημένους καλλιεργητὲς τοῦ κλήρου, ἐνῶ ἀργότερα περιέρχεται στήν κυριότητα τοῦ νέου κυρίου τοῦ κλήρου γῆς. Εἶναι σαφὲς ὅτι ἡ ἄποψη αὐτὴ προϋποθέτει ὅτι ὁ κλῆρος γῆς τῆς οἰκογενείας δὲν συμπεριλαμβανόταν στὰ “κρέματα”, κινήτῃ ἀγαθὰ τὰ ὁποία ὁ κύριος τοῦ “οἴκου” εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὰ διαθέσει ὅπως ἤθελε, ἀλλὰ παρέμενε ἡ ἀδιάθετη καὶ ἀναπαλλοτρίωτη περιουσία μιᾶς εὐρύτερης κοινωνικῆς ὁμάδας. Ὡστόσο, ὑπάρχουν βάσιμες ἐνδείξεις ὅτι ὁ κλῆρος γῆς συμπεριλαμβανόταν στὰ “κρέματα”, τὰ ὁποία ἀποτελοῦσαν μᾶλλον τὸ σύνολο τῆς κινήτῃς καὶ ἀκίνητης περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος⁹. Σχολιάζοντας τὴν παραπάνω ἐρμηνευτικὴ ἐκδοχή, θὰ μπορούσε ἐπίσης νὰ παρατηρήσει κανεὶς ὅτι στήν ἱστορία τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικῆς διαδοχῆς τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ δικαίου δὲν ἀπαντᾶ ἀνάλογη νομοθετικὴ ρύθμιση, ρύθμιση δηλαδὴ βάσει τῆς ὁποίας μεταβιβάζονταν στὸ δημόσιο δικαίωμα στήν περιουσία ἀποβιώσαντος πολίτη, ἐλλείπει πλησιέστερων συγγενῶν¹⁰. Θὰ μπορούσε τέλος νὰ παρατηρήσει κανεὶς ὅτι ἡ φρασεολογία τῆς συγκεκριμένης διάταξης ὑποδηλώνει ὅτι ὁ ὅρος “κλᾶρος” ἀναφέρεται σὲ ἕνα σύνολο προσώπων δικαιούχων κληρονόμων μᾶλλον¹¹, παρὰ σὲ περιουσιακὰ στοιχεῖα τοῦ ἀποθανόντος.

β) “Κλᾶρος”=Ἐξαρτημένοι καλλιεργητὲς

Πρὸς ποιά κατεύθυνση ὁμως θὰ ἀναζητήσουμε τὰ πρόσωπα αὐτά;

Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ ἄποψη, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ “κλᾶρος” ἦταν οἱ ἐξαρτημένοι καλλιεργητὲς τοῦ οἰκογενειακοῦ κλήρου. Οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς

9. Βλ. σχετικὰ Μ. Guarducci, *IC IV* (1950) [n° 72], σ. 158, R. Meiggs-D. Lewis, *A Selection of Greek Historical Inscriptions to the End of the Fifth Century B.C.*, Oxford²1988, 97, Μ. I. Finley, “The alienability of land in ancient Greece: A point of view”, *Eirene* 7(1968), σελ. 28 σημ. 8, Koerner, *Inscriptiliche Gesetzestexte*, [n° 169], 498 κ.έ.

10. Βλ. Παππούλια, *ΠΑΑ* 4 (1929) 428-9, J. Modrzejewski, “La dévolution à l’ état des successions en déshérence dans le droit hellénistique (Note sur P. Doura Welles 12)”, *RD [R.H.D.]*, 3e série 8 (1961), 89 κ.έ. (σ. 90): “Le droit de la polis classique ne semble pas avoir connu une telle règle... On trouve, dans les sources épigraphiques, quelques dérogations à ce principe; cependant, ces traces d’ une régime de dévolution au profit de la cité ne sauraient être valables pour le droit de la Grèce ancienne: elles concernent toutes l’ époque postérieure à Alexandre.”.

11. Πρβλ. *LSJ* σ.λ. “κλῆρος”: II 3b: “collect, body of inheritors, Leg Gort L.C.”.

ἄποψης αὐτῆς¹² συνδέουν τή γενική “τᾶς Φοικίας” μέ τήν ἀμέσως ἐπόμενη ἀναφορική πρόταση. Ἡ φράση “τᾶς Φοικίας οἴτινες κ’ ἴδοντι ὁ κλᾶρος” θεωρήθηκε ὅτι ὑποδεικνύει τοὺς ἐξαρτημένους καλλιεργητῆς τοῦ οἰκογενειακοῦ κλήρου, τοὺς “κλαρώτας” τῶν ἐλληνιστικῶν λεξιμογράφων, τοὺς “οἰκεῖς” τῆς μεγάλης ἐπιγραφῆς τῆς Γόρτυνος. Ἡ ἄποψη αὐτὴ φαίνεται νὰ ἐνισχύεται ἀπὸ τὴ διαπίστωση ὅτι οἱ ἐξαρτημένοι καλλιεργητῆς ἦταν στενὰ προσδεδεμένοι στοὺς κλήρους ποὺ καλλιεργοῦσαν. Ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, ὁ κύριος τοῦ κλήρου γῆς, ὅσο ζοῦσε, εἶχε παραχωρήσει στὴν πράξη μέρος ἀπὸ τὶς ἐξουσίες καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τῆς κυριότητος πάνω στὴ γῆ στοὺς ἐξαρτημένους καλλιεργητῆς. Μετὰ τὸ θάνατό του, ἂν δὲν ὑπῆρχαν ἄμεσοι ἀπόγονοι ἢ ἄλλοι συγγενεῖς, ἢ μέχρι τότε de facto ἐκχώρηση ὀρισμένων ἐξουσιῶν καὶ ὑποχρεώσεων τῆς κυριότητος τῆς γῆς ἦταν δυνατόν νὰ περιέλθει de jure πλέον σὲ αὐτούς, οἱ ὅποιοι, ἄλλωστε, ἦταν κάποτε ἐλεύθεροι, κύριοι τῆς γῆς ποὺ τώρα καλλιεργοῦσαν¹³.

Ἡ διαπίστωση ὅμως αὐτὴ εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθεῖ, καὶ μάλιστα πρὸ πειστικά, ὡς ἐπιχείρημα γιὰ τὸ ἀντίθετο. Οἱ μελετητῆς ποὺ ἀποκλείουν τὸ ἐνδεχόμενο νὰ περιέλθει ἢ περιουσία ἐλευθέρου πολίτη στὴν κυριότητα μὴ ἐλευθέρων, ἐπισημαίνουν ὅτι ἡ ὑπαγωγή τῆς κληρονομίᾶς στοὺς ἐξαρτημένους καλλιεργητῆς δὲ θὰ μπορούσε νὰ γίνει, χωρὶς νὰ παραβιαστεῖ ἡ ἱστορική πραγματικότητα¹⁴. Ἡ ἀναγνώριση στοὺς μὴ ἐλεύθερους τοῦ δικαιώματος νὰ γίνουν κύριοι γῆς ἀντιφάσκει πρὸς βασικὴ ἀρχὴ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ δικαίου, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία δικαίωμα νὰ ἀποκτοῦν κυριότητα στὴ γῆ καὶ σὲ ἀκίνητα εἶχαν μόνον οἱ πολῖτες. Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ πολῖτες τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν πόλεων ζοῦσαν κυρίως ἀπὸ τὶς προσόδους τῆς γῆς καὶ ἡ εὐρρυθμὴ λειτουργία τῆς πολιτείας ἀπαιτοῦσε ὅλοι ὅσοι συμμετεῖχαν στὴν πολιτικὴ κοινότητα νὰ εἶναι ἐφο-

12. R. Dareste-B. Haussoullier-Th. Reinach, *Recueil des Inscriptions juridiques grecques*, I, Paris 1894, 463, Bücheler-Zitelmann, *Das Recht von Gortyn*, 144, R.F. Willetts, *Aristocratic Society in Ancient Crete*, London 1955, 10, 35-36, 50-51, 61, τοῦ ἰδίου, *The Law Code*, 15, 66, S. Link, *Landverteilung und sozialer Frieden im archaischen Griechenland (Historia, Einzelschriften, Heft 69)*, Stuttgart 1991, 109 κ.έ., S. Link, *Das griechische Kreta. Untersuchungen zu seiner staatlichen und gesellschaftlichen Entwicklung vom 6. bis zum 4. Jahrhundert v. Chr.*, Stuttgart 1994, 75 κ.έ.

13. Dareste- Haussoullier-Th. Reinach, *Recueil des Inscriptions juridiques*, 463, Willetts, *Aristocratic Society*, 51, 61.

14. Βλ. Lipsius, *Zum Recht von Gortyn*, 397, D. Lotze, *Μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων. Studien zur Rechtsstellung unfreier Landbevölkerungen in Griechenland bis zum 4. Jahrhundert v. Chr.*, Berlin 1959, 12-14, E. Karabélias, *Modalités successorales*, 34.

διασμένοι με αυτό το αγαθό. Στις πόλεις της αρχαίας Κρήτης μάλιστα, στις όποιες ή δωρική κατάκτηση είχε διαμορφώσει τη διάκριση των κοινωνικών ομάδων, τα δικαιώματα και της υποχρεώσεις τους, ή ιδιότητα του πολίτη παρέμενε αποκλειστικά συνδεδεμένη με προνόμια, όπως το δικαίωμα κατοχής της γης, της πολεμικής εκπαίδευσης στην άγέλα, της συμμετοχής στις πολιτικές δραστηριότητες της πόλης. Ένδεχόμενη υπαγωγή της κληρονομιάς στους εξαρτημένους καλλιεργητές θα είχε ως συνέπεια την αναβάθμιση της οικονομικής και κοινωνικής τους θέσης. Άλλα ακόμη και τότε, οι πρώην εξαρτημένοι καλλιεργητές θα ανέρχονταν απλώς στην κοινωνική κατηγορία των “ἀπεταίρων”¹⁵, δηλαδή των ελεύθερων χωρίς πολιτικά δικαιώματα, που ήταν αποκλεισμένοι από τις εταιρείες και δεν είχαν τη δυνατότητα να μετέχουν στα κοινά συσσίτια. Η εξέλιξη αυτή όμως δεν θα ευνόησε την πόλη, ή όποια είχε ανάγκη από ελεύθερους πολίτες, κατόχους γεωργικών κλήρων, ικανούς να καταβάλλουν τις καθορισμένες εισφορές τους, βασικό και σταθερό παράγοντα ανεφοδιασμού των κρητικών συσσιτίων. Στις διατάξεις της μεγάλης επιγραφής είναι σαφής ή προτίμηση στην κοινωνική ομάδα των ελεύθερων πολιτών: Χαρακτηριστική είναι ή διάταξη (Col. VII 4-10) στην όποια όρίζεται ρητά ότι τα τέκνα μίας ελεύθερης γυναίκας από τη συμβίωσή της με δούλο, στην περίπτωση που ήταν δούλοι, δεν κληρονομούσαν την περιουσία της μητέρας τους, έστω και αν δεν υπήρχαν ελεύθερα τέκνα. Άξιοσημείωτο επίσης είναι ότι σε μία από τις διατάξεις της επιγραφής (Col. I 15-18), που αναφέρονται στη διεξαγωγή δίκης για την αναγνώριση της προσωπικής κατάστασης ενός προσώπου¹⁶, όρίζεται ότι σε περίπτωση αμφιβολίας για το αν είναι κανείς ελεύθερος ή δούλος γίνεται δεκτό ότι είναι ελεύθερος¹⁷.

Οί δυσκολίες στις όποιες προσκρούει ή παραπάνω άποψη υποχρεώνουν να δεχθούμε ότι τα μέλη του “κλάρου” ανήκαν στην κοινωνική ομάδα των ελεύθερων με πλήρη πολιτικά δικαιώματα.

γ) “Κλᾶρος”=Τὸ γένος τοῦ ἀποθανόντος

Με άφετηρία την άποψη αυτή, μία μερίδα μελετητών υποστηρίζει ότι ό

15. Willets, *Aristocratic Society*, 37 κ.έ.

16. “leges de hominibus sive in libertatem proclamandis sive in servitutum vindicandis”: Guarducci, *ICIV* (1950), [n° 72], σσ. 149-151.

17. Βλ. και Έ. Περάκη, *Η Μεγάλη Δωδεκάδελτος Έπιγραφή της Γόρτυνος*, εισ. Σ. Ι. Φιοράκη, μτφρ. - σχόλια Έ. Έ. Περάκη, *Ηράκλειον* 1973, 156-158.

“κλᾶρος” ἦταν τὸ γένος τοῦ ἀποθανόντος¹⁸. Ἡ ἄποψη αὐτὴ γίνεται περισσότερο κατανοητὴ ἂν τὴν ἐντάξουμε στὸ πλαίσιο τῆς θεωρίας, κατὰ τὴν ὁποία ἡ διανομὴ τῆς γῆς εἶχε γίνει ἀρχικὰ ἀνάμεσα στὶς φυλὲς καὶ σταδιακὰ ἀνάμεσα στοὺς οἴκους¹⁹. Στὴν κοινωνία τῆς Γόρτυνος τοῦ 5ου αἰ. π.Χ., στὴν ὁποία εἶχε ἤδη διαμορφωθεῖ τὸ καθεστῶς τοῦ οἴκου²⁰ καὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἰδιοκτησίας, ἡ ἔλλειψη κατιόντων ἢ ἄλλων συγγενικῶν προσώπων ἔκανε νὰ ἀναβιώσουν τὰ δικαιώματα τῶν μελῶν τοῦ γένους, στὸ ὁποῖο ἀνήκε ὁ οἶκος τοῦ ἀποθανόντος, πάνω στὴν περιουσία του. Ὡστόσο, ἂν γίνει δεκτό, σύμφωνα μὲ ὅσα εἰπώθηκαν πιὸ πάνω, ὅτι ὁ κύκλος τῶν “ἐπιβαλλόντων” ἐκτεινόταν πράγματι ἕως τὸ γένος τοῦ ἀποθανόντος, τότε τὰ ὄρια τῆς ἀναζήτησής μας διευρύνονται σὲ πρόσωπα ποὺ συνδέονταν μὲ τὸν ἀποβιώσαντα ὄχι πλέον μὲ δεσμοὺς αἵματος, ἀλλὰ δεσμοὺς ποὺ εἶχαν ἀναπτυχθεῖ σὲ καθαρὰ τοπικὴ βάση.

δ) “Κλᾶρος”=Οἱ γείτονες

Ἐξετάζεται λοιπὸν στὴ συνέχεια τὸ ἐνδεχόμενο τὰ μέλη τοῦ “κλᾶρου” νὰ εἶναι οἱ κύριοι γειτονικῶν κλήρων. Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ σχέσεις γειτονίας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐπαιζαν ἐνεργὸ ρόλο σὲ κάθε μεταβολὴ τοῦ ἰδιοκτησιακοῦ καθεστώτος τῆς γῆς. Σὲ ἓνα ἀρχαῖο στάδιο κατὰ τὸ ὁποῖο δὲν ὑπῆρχαν ἐπίσημα κτηματολόγια, στὶς περισσότερες ἑλληνικὲς πόλεις ἦταν ἀπαραίτητη ἡ μαρτυρία τῶν γειτόνων γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῶν δικαιωμάτων κυριότητος ἑνὸς ἀτόμου σὲ συγκεκριμένο ἀγροτεμάχιο.²¹ Ἀπὸ ἐπιγραφικὴ μαρτυρία ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴ Γόρτυνα²² καὶ εἶναι περίπου σύγχρονη μὲ τὴ μεγάλη ἐπιγραφή, ἔχουμε τὴν πληροφορία ὅτι ἀπαιτοῦνταν οἱ ἔνορκες μαρτυρίες ἑννέα γειτόνων γιὰ τὴν ἐκδίκαση ὑπόθεσης ποὺ ἀφοροῦσε περιουσιακὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἶχαν

18. Kohler-Ziebarth, *Das Stadtrecht von Gortyn*, 65.

19. Βλ. Willets, *Aristocratic Society*, 28, σημ. 1, τοῦ ἰδίου, *The Law Code*, 11, πρβλ. D. Roussel, *Tribu et Cité. Etudes sur les groupes sociaux dans les cités grecques aux époques archaïque et classique*, Paris 1976, 258 - 259.

20. Ὁ “οἶκος” ἦταν ἡ βασικὴ κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ μονάδα τῆς πόλεως. Γιὰ τὸν “οἶκο” στὴ Γόρτυνα βλ. Willets, *Aristocratic Society*, 59 κ.έ. καὶ 259 κ.έ., Link, *Das griechische Kreta*, 53 κ.έ., K.R. Kristensen, “Men, Women and Property in Gortyn: The Karteros of the Law Code”, *C&M*45, (1994), 5-26.

21. Βλ. M.I. Finley, *Studies in Land and Credit in Ancient Athens, 500-200 B.C.. The Horos Inscriptions*, New York 1973, 13 κ. ἔξ.

22. ICIV (Γόρτυς) 81, (περὶ τὸ 480-450 π.Χ.). Βλ. M. Guarducci *ad loc.*

δοθει ὡς ἐμπράγματα ἀσφάλεια. Σὲ πράξεις ὠνῶν, πράξεις δηλ. ἀγοραπωλησίας ἀκινήτων, πού μᾶς εἶναι γνωστὲς ἀπὸ τὴ Μακεδονία,²³ μεταξὺ τῶν μαρτύρων παρίστανται καὶ πρόσωπα πού ἀναφέρονται ὡς γείτονες. Ἔχει ἐπισημανθεῖ²⁴ ὅτι ἡ παρουσία τους ὀφειλόταν προφανῶς στὸ γεγονός ὅτι ἐξέφραζαν ἰδιαίτερη νομικὴ ἔννοια: νὰ ἐπιβεβαιωθοῦν τὰ ὄρια τοῦ μεταβιβαζόμενου ἀκινήτου. Ἡ θέση τοῦ ἀγοραζόμενου ἀκινήτου στὶς παραπάνω πράξεις προσδιορίζεται κατὰ κανόνα ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτη²⁵ τοῦ γειτονικοῦ ἀκινήτου. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ παρουσία τῶν γειτόνων σὲ πράξεις ἀγοραπωλησίας ἀκινήτων ἐξέφραζε ἰδιαίτερη νομικὴ ἔννοια ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴ μαρτυρία τοῦ Θεόφραστου²⁶, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία στοὺς Θουρίους τῆς Κάτω Ἰταλίας σὲ περιπτωσι πώλησης ἀκινήτου, οἱ γείτονες παρευρίσκονταν ὡς μάρτυρες τῆς μεταβίβασης, ἐλάμβαναν μάλιστα ἓνα συμβολικὸ χρηματικὸ ποσό: “νόμισμά τι μνήμης ἔνεκεν καὶ μαρτυρίας”.

Ἄξιοσημείωτο ἐπίσης εἶναι ὅτι κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους ἀναγνωρίζονταν στοὺς κυρίους γειτονικῶν ἀκινήτων δικαίωμα “προτιμῆσεως”²⁷. Σύμφωνα μὲ αὐτὸ οἱ κύριοι γειτονικῶν ἀκινήτων μαζί μὲ τοὺς συγκυρίους προτιμοῦνταν ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀγοραστὴ ὑπὸ τοὺς ἴδιους ὄρους.

Τὸ ἐρώτημα πού εὐλόγα γεννᾶται στὴ συνέχεια εἶναι ἂν τὰ μέλη τοῦ “κλάρου” ἐκαλοῦντο στὴν κληρονομιά ὡς γείτονες²⁸, βάσει τῶν σχέσεων γειτονίας καὶ τῶν ἔννομων δικαιωμάτων πού πῆγάζαν ἀπὸ αὐτές, ἢ ὡς συγκυριοὶ μᾶλλον τῆς ἴδιας ἐδαφικῆς ἔκτασης, ἢ ὁποία εἶχε προσκυρωθεῖ σὲ αὐτοὺς κατὰ τὴν ἀρχικὴ διανομὴ τῆς γῆς²⁹.

23. Βλ. Μ. Σ. Γιούνη, “Ὡναὶ Μακεδονίας (Ἀγοραπωλησίαις ἀκινήτων σὲ μακεδονικῆς ἐπιγραφῆς τοῦ 4^{ου} καὶ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνα)”, *Ἀρμενόπουλος (Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρίδα Δ.Σ.Θ.)* 12, (1991) 25-50, Π. Χρυσσοστόμου, “Βασιλικοὶ δικασταὶ καὶ ταγοὶ σὲ μιὰ νέα ἐπιγραφὴ μὲ ὠνές ἀπὸ τὴν κεντρικὴ Μακεδονία”, *Τεκμήρια* 3, (1997) 23-43.

24. Γιούνη, ὁ. π., 47, Χρυσσοστόμου, ὁ. π., 29-30.

25. Χρυσσοστόμου, ὁ. π., 29.

26. Θεόφραστος *Περὶ συμβολαίων*, ἀποσπ. 97 (apud Στοβαῖος Ἀνθολόγιον, 44, 22) Ἐκδ. F. Wimmer, Paris 1886, 441-442. Βλ. σχετικὰ Ἰ.Π. Βελισσαροπούλου, *Ἀλεξανδρινοὶ Νόμοι. Πολιτικὴ ἀὐτονομία καὶ νομικὴ ἀὐτοτέλεια τῆς πτολεμαϊκῆς Ἀλεξάνδρειας*, Ἀθήνα - Κομοτηνὴ 1981, σσ. 102 κ.έ., 165-7.

27. Βλ. J. Velissaropoulos-Karakostas, “Συνεπαινοῦντες. Aux origines du droit de préemption”, *Symposion* 1988, 413-24.

28. Βλ. Link, *Landverteilung und sozialer Frieden*, 112.

29. G. De Sanctis, *Storia dei Greci dalle origini alla fine del secolo V*, I, Firenze⁶ 1961, 508: [“κλᾶρος”]: “I” insieme dei proprietari di quel distretto ove si trovano gli stabili che il defunto

Οἱ συνθῆκες κατανομῆς τῆς γῆς στίς πόλεις τῆς ἀρχαίας Κρήτης ἀποτελοῦν ὡστόσο ἓνα ἀκόμη σημεῖο προβληματισμοῦ. Διανεμήθηκε ἡ κατακτημένη γῆ σέ κλήρους ἀρχικά σέ ἐπίπεδο φυλῶν ἢ γενῶν, καί σταδιακά σέ ἐπίπεδο οἴκων; Ἡ μήπως οἱ πόλεις εἶχαν προβεῖ ἀπό τήν ἀρχή στή διανομή τῆς διαθέσιμης γῆς σέ ἐπαρκεῖς, καί ἐνδεχομένως ἴσους στήν ἔκταση, κλήρους ἀνάμεσα στοὺς πολίτες;

3. ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Ἐξαιτίας τῆς ἀπουσίας ἄμεσων μαρτυριῶν προσφεύγουμε σέ ἄλλες περιοχές τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου γιά τήν ἀναζήτηση στοιχείων τὰ ὁποῖα θά βοηθήσουν ἐνδεχομένως νά ἀπαντήσουμε στά ἐρωτήματα πού τέθηκαν παραπάνω.

α) Οἱ συνθῆκες κατανομῆς καί κατοχῆς τῆς γῆς στήν ἀρχαία Σπάρτη

Ἡ προσοχή μας στρέφεται ἀρχικά στή δωρική Σπάρτη, ὅπου σύμφωνα μέ τήν παράδοση ἡ γῆ εἶχε διανεμηθεῖ κατὰ τήν ἀρχική ἐγκατάσταση τῶν Δωριέων σέ ἴσους κλήρους ἀνάμεσα στοὺς πολίτες³⁰. Ἰδιαιτέρο ἐνδιαφέρον γιά τὸ θέμα μας παρουσιάζει ἡ μαρτυρία τοῦ Πολυβίου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται στὸ ζήτημα στὸ πλαίσιο τῆς σύγκρισης πού ἐπιχειρεῖ ἀνάμεσα στά πολιτεύματα τῆς Κρήτης καί τῆς Σπάρτης. Μία ἀπὸ τίς διαφορὲς πού σημειώνει ἀνάμεσα στά δύο πολι-

possedeva”, Guarducci, *ICIV* (1950), [n° 72], 160: [“οἰτινές κ’ ἴοντι ὁ κλᾶρος”: “Vox κλᾶρος territorii partem genti vel tribui sorte antiquitus indicans (cfr. Busolt-Swoboda, *Griech. Staatskunde*, 742, adn. 3), hic partis illius dominos omnes manifesto significat”, Karabélias, *Modalités successorales*, 34, Koerner, *Inscriptliche Gesetzestexte*, [n° 169], 503: “Die Personengruppe stand auf jeden Fall in einem näheren Verhältnis zu der ausgestorbenen Familie, sie mag als mit ihr ursprünglich verwandt angesehen worden sein, da sie alle durch die Landnahme Teilhaber des gleichen klaros gewesen waren”, Ἴ. Ἀ. Τυπάλδου, *Ἐρμηνεία τῆς ἐν Γόρτυνι τῆς Κρήτης τῶ 1884 ἀνακαλυφθείσης Ἐπιγραφῆς*, Ἀθῆναι 1887, 30. Πρὸς τήν ἴδια κατεύθυνση ἐπίλυσης τοῦ προβλήματος στρέφεται ἡ ἄποψη τῶν Η. Van Effenterre-F. Ruzé, *Nomima* II, οἱ ὁποῖοι συνδέουν τὴ γενική “τᾶς Φοικίας” μέ τὴν ἀναφορική πρόταση “οἰτινές κ’ ἴοντι ὁ κλᾶρος”, ἐκλαμβάνοντας τὴ γενική αὐτὴ (“τᾶς Φοικίας”) ὡς “un déterminant de tout ce qui suit” (ὁ.π., 11): “A nos yeux, c’ est le lieu d’ attache de la famille, son territoire, le hameau ou le village qui lui appartenait et auquel elle ne cessera d’ appartenir”, βλ. ἐπίσης ὁ.π., σ. 11 σημ. 31: “Nous comprenons donc ainsi ce passage très discuté: “au cas où il n’ y aurait pas d’ ayants droit (de la famille), c’ est le klaros (c’ est - à - dire la famille au sens large appartenant à ce domaine), quels que puissent être ceux qui en sont, qui aura les biens”.

30. Πλάτ. *Νόμοι* III 684 d - e, Πολύβ. *Ἱστοριῶν* VI 45.3 - 46.3.

τεύματα ἀφορᾶ στο θέμα τῆς κατοχῆς τῆς γῆς (Πολύβ. VI, 45. 3): “τῆς μὲν δὴ Λακεδαιμονίων πολιτείας ἴδιον εἶναι φασὶ πρῶτον μὲν τὰς περὶ τὰς ἐγγαίους κτήσεις, ὧν οὐδενὶ μέτεστι πλεῖον, ἀλλὰ πάντας τοὺς πολίτας ἴσον ἔχειν δεῖ τῆς πολιτικῆς χώρας”.

Στὶς πόλεις τῆς ἀρχαίας Κρήτης ἡ κατάσταση ἦταν διαφορετικὴ, δεδομένου ὅτι οἱ Κρητες δὲν γνώριζαν κανένα περιορισμὸ στὴν κτήση τῆς γῆς. (Πολύβ. VI 46.1): “...παρὰ δὲ Κρηταιεῦσι πάντα τούτοις ὑπάρχει τάναντία· τὴν τε γὰρ χώραν κατὰ δύναμιν αὐτοῖς ἐφιάσιν οἱ νόμοι, τὸ δὲ λεγόμενον, εἰς ἄπειρον κτᾶσθαι..”.

Ἡ μαρτυρία τοῦ Πολυβίου δὲν βοηθᾶ στο νὰ καταλήξουμε σὲ συμπεράσματα μὲ βεβαιότητα. Τὸ πρόβλημα τῆς κατοχῆς τῆς γῆς στὴν ἀρχαία Σπάρτη - one of the most vexed in the obscure field of Spartan constitutions κατὰ τὸν F. W. Walbank³¹ - παραμένει θέμα ἀνοιχτὸ γιὰ τὴν ἔρευνα³². Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἐξακριβωθεῖ ἂν ἡ παράδοση γιὰ τὴ διαίρεση τῆς διαθέσιμης γῆς σὲ ἴσους κλήρους ἀνάμεσα στοὺς Σπαρτιάτες πολίτες, σὲ μία πρῶμην ἐποχῇ, ἀντικατοπτρίζει τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα ἢ πρόκειται γιὰ μεταγενέστερη ἐπινόηση στο πλαίσιο τῆς ἐξιδανίκευσης τοῦ σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος ποὺ παρατηρεῖται στὴν πολιτικὴ φιλοσοφία καὶ (περιστασιακὰ) στὴν πολιτικὴ ρητορικὴ τοῦ 4ου αἰ. π.Χ.³³ Σὲ ὅτι ἀφορᾶ τὶς συνθήκες κατοχῆς τῆς γῆς στὶς πόλεις τῆς ἀρχαίας Κρήτης ἡ πηγὴ τοῦ Πολυβίου πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ἔφορος. Ἡ σχετικὴ μαρτυρία ἀναφέρεται στὴν κατάσταση ποὺ εἶχε διαμορφωθεῖ στὶς πόλεις τῆς Κρήτης κατὰ τὸν 4ο αἰ. π.Χ., ὅταν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς γῆς θὰ πρέπει νὰ εἶχε συγκεντρωθεῖ στὰ χέρια ὀλίγων³⁴. Δὲν γνωρίζουμε ὥστόσο πῶς διανεμήθηκε ἀρχικὰ ἡ γῆ στὶς πόλεις τῆς ἀρχαίας Κρήτης.

31. F. W. Walbank, *A historical commentary on Polybius*, vol. I, Oxford 1957, 728.

32. Γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς κατοχῆς τῆς γῆς στὴν ἀρχαία Σπάρτη βλ. S. Hodkinson, “Land tenure and inheritance in classical Sparta”, *CQ* n.s. 36, (1986), 378-406, D. M. MacDowell, *Τὸ σπαρτιατικὸ Δίκαιο*, ἑλλ. μτφρ. Νικ. Κονομή, Ἀθήνα 1988, 133, κ.ἐξ., L. Thommen, *Lakedaimonion Politeia. Die Entstehung der spartanischen Verfassung*, [Historia Einzelschriften, Heft 103] Stuttgart 1996, 44 κ. ἐξ. K.-W. Welwei, *Die griechische Polis. Verfassung und Gesellschaft in archaischer und klassischer Zeit*, Stuttgart 1998, 90 κ. ἐξ.

33. Πλάτ. *Νόμοι* (ὄπ.π. σημ. 30) Ἰσοκράτης, *Ἀρχίδαμος*, 20 καὶ *Παναθηναϊκός*, 259.

34. Τὸ φαινόμενο τῆς συγκέντρωσης τῆς γῆς στὰ χέρια τῶν ὀλίγων καὶ τῆς συνακόλουθης αὔξησης τῶν ἀκτημόνων στὶς πόλεις τῆς Κρήτης ἔγινε ἐντονότερο κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴ ἐποχῇ. Βλ. σχετικὰ Willetts, *Aristocratic Society*, 184 κ.ἐ., D. Asheri, *Distribuzioni di terre*, 114 κ.ἐ., A. Petropoulou, *Beiträge zur Wirtschafts- und Gesellschaftsgeschichte Kretas in hellenistischer Zeit*, Frankfurt 1985, σελ. 47 καὶ σημ. 187.

α) ‘Ο “κλῆρος” στὴ Θεσσαλία

Τὴν προσοχή μας ἐπισύρει ἡ ἀρχαία Θεσσαλία, στὰ ἐδάφη τῆς ὁποίας εἶχαν ἐγκατασταθεῖ οἱ Θεσσαλοί, κατὰ τὴ μεταναστευτικὴ περίοδο, ὑποτάσσοντας τοὺς παλαιότερους κατοίκους³⁵.

Ἦδη ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα εἶχαν σημειωθεῖ ἀναλογίες στὴν κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ὀργάνωση τῶν δύο περιοχῶν. Πρόκειται, καὶ στὶς δύο περιπτώσεις, γιὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ συστήματα ποὺ διαμορφώθηκαν κάτω ἀπὸ συνθήκες κατάκτησης³⁶. Ἡ ἰδιοκτησία τῆς γῆς παρέμεινε, καὶ στὶς δύο περιοχές, ἀποκλειστικὸ προνόμιο ἐνὸς περιορισμένου τμήματος τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ ἀσκοῦσε ἐπικυριαρχία σὲ κατώτερα στρώματα ὑποτελῶν. Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶχε ἀνατεθεῖ σὲ ἐξαρτημένους καλλιεργητές, οἱ ὅποιοι εἶχαν ὑποχρεωθεῖ νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ ἀποδίδοντας στοὺς νέους κυρίους τῆς γῆς ἓνα τμήμα ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά τους ὡς φόρο. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ λόγιος τοῦ 2ου αἰ. μ.Χ. Πολυδεύκης τοποθετεῖ στὴν ἴδια κοινωνικὴ κατηγορία τοὺς “πενέστας” τῶν Θεσσαλῶν καὶ τοὺς “κλαρώτας” καὶ τοὺς “μινωῖτας” τῶν Κρητῶν³⁷.

Κατὰ τὴ συγκριτικὴ ἐξέταση τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν δομῶν τῶν δύο περιοχῶν ἐπισημαίνονται καὶ ἄλλες ἀναλογίες. Μία ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ εἶναι ὅτι τόσο στὶς πόλεις τῆς ἀρχαίας Κρήτης ὅσο καὶ στὴν ἀρχαία Θεσσαλία εἶχαν δημιουργηθεῖ μηχανισμοὶ τέτοιοι ποὺ ἐπέτρεπαν τὴν ἀνάδειξη ὀρισμένων ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν, οἱ ὁποῖες εἶχαν ἐπιβληθεῖ κοινωνικὰ καὶ μονοπωλοῦσαν τὸ δικαίωμα πρόσβασης στὴν ἐξουσία³⁸. Ἀξίζει νὰ σημειω-

35. Θουκ. I 12 3-4, Ἀθῆν. VI 264b, Ἀριστοτ. Πολιτ. II 1269b 5-8. Βλ. σχετικὰ H. D. Westlake, *Thessaly in the Fourth Century B.C.*, London 1935, 21 κ.έ.

36. Βλ. G. Busolt-H. Swoboda, *Griechische Staatskunde*, II, München 1926, 737-51 (Κρήτη), 1478-507 (Θεσσαλία), Westlake, *Thessaly*, 21 κ.έ., Lotze, *Μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων*, 4-25 (Κρήτη), 46 κ.έ. (Θεσσαλία), Willetts, *Aristocratic Society*, 33-56, 249-56.

37. Βλ. Ἰουλίου Πολυδεύκου, *Ὀνομαστικόν* Γ 83, ἔκδ. I. Bethe, Βερολίνο 1900, πρβλ. Ἀθῆν. VI 263a - 263e, 264a-b.

38. Πρβλ. ἀρχὴ τῶν “ταγῶν” στὴ Θεσσαλία - ἀρχὴ τῶν “κόσμων” στὶς πόλεις τῆς Κρήτης (βλ. σχετικὰ [Θεσσαλία]: B. Helly, *L' état thessalien: Aleuas le Roux, Les tétrades et les tagoi*, Lyon 1995, 315 κ.έ., [Κρήτη]: Willetts, *Aristocratic Society*, 28-29, Link, *Landverteilung und sozialer Frieden*, 124 κ.έ., Τοῦ ἰδίου, *Das griechische Kreta*, 97 κ.έ., 122 κ.έ.). Ἡ ἐξουσία τῶν “ταγῶν” καὶ τῶν “κόσμων” ἦταν κατὰ βάση στρατιωτικὴ, πρβλ. “ταγοί” - “τάσσω”, “κόσμοι” - “κοσμίω - κοσμέω - ῶ”. Τὸ ρῆμα “τάσσω” καὶ τὸ ρῆμα “κοσμίω” ἔχουν οὐσιαστικὰ τὴν ἴδια σημασία: τοποθετῶ σὲ τάξη, κυρίως τὴ στρατιωτικὴ παράταξη (κατάταξη στρατιωτικῶν δυνάμεων). Βλ. Helly, *L' état thessalien*, 334, E. Kirsten, *Das dorische Kreta I: Die Insel Kreta im 5. und 4. jh.*, Würzburg 1942, 162 - 163.

θεϊ ὅτι τὸ πολίτευμα τῶν Θεσσαλικῶν πόλεων χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ Θουκυδίδη ὡς “δυναστεία” (Θουκ. IV 78.3): “δυναστεία μᾶλλον ἢ ἰσονομία ἐχρῶντο τὸ ἐγχώριον οἱ Θεσσαλοί”. Ὁ Ἀριστοτέλης χρησιμοποιεῖ ἐπίσης τὸν ἴδιο χαρακτηρισμό, γιὰ νὰ προσδιορίσει τὴ μορφή τοῦ πολιτεύματος τῶν πόλεων τῆς Κρήτης (*Πολιτικά* II, 1272 b 10 κ.έ.): “ἢ καὶ δῆλον ὡς ἔχει τι πολιτείας ἢ τάξις, ἀλλ’ οὐ πολιτεία ἐστὶν ἀλλὰ δυναστεία μᾶλλον”.

Στὸ πλαίσιο τῆς συγκριτικῆς θεώρησης τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν δομῶν τῶν δύο περιοχῶν, ἐξετάζονται στὴ συνέχεια οἱ συνθήκες κατανομῆς καὶ κατοχῆς τῆς γῆς. Ὅσον ἀφορᾷ στὴ Θεσσαλία, οἱ πληροφορίες μας γιὰ τὶς συνθήκες κατανομῆς τῆς γῆς στὴν ἀρχαία Θεσσαλία προέρχονται ἀπὸ δύο ἀποσπάσματα τῆς “Θεσσαλῶν πολιτείας” τοῦ Ἀριστοτέλη. Στὰ ἀποσπάσματα αὐτὰ ὁ Ἀριστοτέλης ἀποδίδει στὸν Ἀλεῦα τὸν “Πυρρόν” τὴ διαίρεση ὁλόκληρης τῆς Θεσσαλίας σὲ τέσσερις περιοχές (“τετράδες”, Rose, Frgm. 497): “καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτεία ἐπὶ Ἀλεῦα τοῦ πυρροῦ διηρησθαί φησιν εἰς ὁμοίρας τὴν Θετταλίαν”, καὶ τὴν κατανομή τῆς γῆς τῶν Θεσσαλικῶν πόλεων σὲ “κλήρους” (Rose, Frgm. 498): “καθάπερ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Θεσσαλῶν πολιτεία γράφων οὕτως “διελὼν δὲ τὰς πόλεις³⁹ Ἀλεῦας⁴⁰ ἔταξε κατὰ⁴¹ τὸν κληρον παρέχειν ἑκάστους, ἰπέας μὲν τεσσαράκοντα, ὀπλίτας⁴² δὲ ὀγδοήκοντα”.

Σύμφωνα μὲ τὴν κρατοῦσα ἀντίληψη οἱ “κλήροι” τοῦ ἀποσπάσματος ἦταν κτήματα πολὺ μεγαλύτερα σὲ ἔκταση ἀπὸ ὅ,τι στὴ νότια Ἑλλάδα, κτήματα συγκρίσιμα μὲ τὰ ρωμαϊκὰ *latifundia*, τὰ ὁποῖα εἶχαν διανεμηθεῖ σὲ συγγενικὲς ὁμάδες εὐρύτερες ἀπὸ τὴν οἰκογένεια⁴³. Ὅμως, στὴν πρόσφατη μελέτη του γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς ἀρχαίας Θεσσαλίας καὶ τὶς μεταρρυθμίσεις τοῦ Ἀλεῦα τοῦ “Πυρροῦ” ὁ B. Helly⁴⁴ ἀντικρούει τὶς παραπάνω παραδοχές. Ἡ βασικὴ θέση τοῦ Helly εἶναι ὅτι ἡ διαίρεση τῆς Θεσσαλίας σὲ “τετράδες”, “πόλεις” καὶ “κλήρους” ἀποτελέσει τὴ βάση τῆς ἀναδιοργάνωσης τοῦ στρατοῦ, στὴν ὁποία, σύμφωνα μὲ ὅσα

39. τὴν πόλιν cod., Helly: τὰς πόλεις Rose: τὴν πολιτείαν Schwartz: τὴν πολιτικὴν Wade-Gery.

40. Ἀλόας cod., Ἀλεῦας Rose.

41. καὶ (cod., Helly: κατὰ Pflugk, Rose).

42. ὀπλίτας cod.: πελταστὰς Cobet.

43. E. Meyer, *Theopomps Hellenika*, Halle 1909, 225 κ. ἐ., G. Busolt - H. Swoboda, *Griechische Staatskunde*, II, München 1926, 742 καὶ 1478 κ.ἐ., Westlake, *Thessaly*, 104. Lotze, *Μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων*, 31, 51.

44. Helly, *L' état thessalien*, 355-363.

παραδίδονται, προέβη ὁ Ἀλεύας στὸ β' μισό τοῦ βου αἰ. π.Χ.⁴⁵. Ἡ ἀναδιοργάνωση τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ὀργάνωσης τῆς Θεσσαλίας, κατὰ τὴ συγκεκριμένη χρονικὴ περίοδο, ὑπαγορεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐνισχυθεῖ ἡ κεντρικὴ ἐξουσία καὶ νὰ ἐξευρεθεῖ τρόπος ἀποτελεσματικότερης ὀργάνωσης τοῦ στρατοῦ. Ἀπὸ τὴν ἀναδιοργάνωση αὕτη προέκυψε μιὰ νέα πολιτικὴ μονάδα, ὅπου, *l'ethnos, la communauté politique, le koinon, qui est la forme d'organisation que cet ethnos se donne, et la cité sont des éléments complémentaires*. Στὸ πλαίσιο αὐτοῦ τοῦ συστήματος, ἡ Θεσσαλικὴ πόλη ἀποτελοῦσε *“la cellule fondamentale qui regroupe les citoyens actifs, c'est à dire d'abord ceux qui sont mobilisables”*⁴⁶.

Ἐπιχειρώντας νὰ ἀνασυνθέσει τὸ μηχανισμό τῶν διαδικασιῶν μετασχηματισμοῦ τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ὀργάνωσης τῆς ἀρχαίας Θεσσαλίας ὁ Helly ἀποδεικνύει, μὲ ἀκριβεῖς μαθηματικούς ὑπολογισμούς, ὅτι ἡ ὀργάνωση ὀλόκληρης τῆς Θεσσαλίας ἦταν *“un produit de quatre par quatre”*⁴⁷. Ἡ Θεσσαλία εἶχε διαιρεθεῖ σὲ τέσσερις περιοχὲς (“τετράδες”), καθεμία ἀπὸ τίς ὁποῖες περιελάμβανε τέσσερις πόλεις (δηλαδή 16 πόλεις συνολικά). Ἡ ἀγροτικὴ περιφέρεια τῶν πόλεων εἶχε διαιρεθεῖ σὲ “κλήρους” (8 γιὰ κάθε πόλη, 128 δηλαδή συνολικά “κλήροι”). Οἱ “κλήροι” περιελάμβαναν μικρότερες ὑποδιαιρέσεις, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ἔκταση τῶν ὁποίων εἶχαν ὀρισθεῖ στὴ βάση τῆς ἴδιας ὀργανωτικῆς ἀρχῆς. Ἄξιο προσοχῆς εἶναι ὅτι οἱ ἀριθμοὶ τῶν μαχίμων πού ἔπρεπε νὰ παρέχει κάθε “κλήρος” (40 ἰππεῖς καὶ 80 πεζοὺς), εἶναι καὶ αὐτοὶ πολλαπλάσια τοῦ ἀριθμοῦ τέσσερα. Τὸ σύστημα κατανομῆς γῆς στὴν ἀρχαία Θεσσαλία βρισκόταν σὲ στενὴ σχέση μὲ τὸ σύστημα στρατολόγησης καὶ ἐπιστράτευσης τῶν στρατιωτικῶν μονάδων, δεδομένου ὅτι καθένas ἀπὸ τοὺς 128 “κλήρους” κινητοποιοῦσε ἀπὸ μιὰ “τάξιν”, ἡ ὁποία ἦταν ἡ βασικὴ μονάδα ὀργάνωσης τοῦ στρατοῦ στὴν ἀρχαία Θεσσαλία⁴⁸. Κατ' ἐπέκτασιν ὁ “ταγὸς” δὲν ἦταν, ὅπως γίνεται γενικότερα δεκτό, ὁ ἀνώτατος ἄρχων τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ κράτους, ἀλλὰ ἀξιωματοῦχος μὲ διοικητικὲς καὶ στρατιωτικὲς ἀρμοδιότητες, ἐπικεφαλῆς κάθε “κλήρου”⁴⁹.

45. Γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς χρονολόγησης τῶν μεταρρυθμίσεων πού ἀποδίδονται στὸν Ἀλεύα βλ. Helly, *L' état thessalien*, 150 κ. ἑ. 170 κ. ἑ. 355 κ. ἑ.

46. Helly, *L' état thessalien*, 360.

47. Helly, *L' état thessalien*, 163.

48. Helly, *L' état thessalien*, 198-9.

49. Helly, *L' état thessalien*, 330 κ. ἑ., 355 κ. ἑ. Πρβλ. τὴν κριτικὴ πού ἀσκει ἡ M. Sordi, *Aevum* 70 (1996) 37, 43, στὴν ἐρμηνεία τῶν ταγῶν ἀπὸ τὸν B. Helly. Ἡ M. Sordi ὑποστηρίζει τὴν παραδοσιακὴ ἀποψη ὅτι οἱ “ταγοί”, ἀξιωματοῦχοι μὲ στρατιωτικὲς κυρίως

Οί κληροί, λοιπόν, κατά τὸν Β. Helly, ἦταν ἔδαφικὲς καὶ συγχρόνως κοινωνικὲς μονάδες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ βάση γιὰ τὴν κατανομὴ τοῦ πληθυσμοῦ, τὴ συγκρότηση τῶν στρατιωτικῶν μονάδων καὶ τὴ διανομὴ τῆς διαθέσιμης γῆς ἀνάμεσα στοὺς πολίτες. Οἱ πολίτες ποὺ εἶχαν ἐπωμισθεῖ τὴν εὐθύνη τῆς προστασίας τῆς πόλης καὶ καλοῦνταν νὰ ὑπηρετήσουν στὸ στρατό, ὅταν τὸ ἀπαιτοῦσαν οἱ περιστάσεις, ἔπρεπε νὰ διαθέτουν γῆ ποὺ θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε τὰ μέσα διαβίωσης ἀλλὰ καὶ τὴν οικονομικὴ δυνατότητα νὰ ἐξοπλίζονται⁵⁰. Προκειμένου νὰ ικανοποιηθοῦν οἱ ὄροι αὐτοί, ἡ ἔδαφικὴ ἔκταση ποὺ ἀναλογοῦσε σὲ καθένα ἀπὸ τοὺς 128 “κλήρους” διαιρέθηκε σὲ μικρότερους “κλήρους” - ἔκτασης 50 πλῆθρων ἕκαστος- οἱ ὁποῖοι εἶχαν προσκυρωθεῖ στοὺς οἴκους τῶν στρατευσίμων⁵¹. Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὸ πρόβλημα ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀμφισημία τῆς λέξης “κλήρος” στὸ ἀπόσπασμα καὶ νὰ ἀποσαφηνίσει τὸ συλλογισμό του, ὁ Helly προβαίνει στὴ διάκριση ἀνάμεσα σὲ “μεγάλους κλήρους” (“grands kléroï”) καὶ “μικροὺς κλήρους” (“petits kléroï” ἢ “lots individuels”)⁵². Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτὴ ὁ “κλήρος τοῦ ἀποσπάσματος εἶναι “*un singulier collectif, désignant l'ensemble des kléroï individuels*”⁵³.

γ) Ὁ “κλᾶρος” στὴ Γόρτυνα

Εἶναι σαφὲς ὅτι ἀντικειμενικὲς δυσκολίες (κλιματικὲς συνθήκες, ἔδαφομορφολογικὰ στοιχεῖα, φυλετικὴ προέλευση τῶν κατοίκων, ἱστορικὴ ἐξέλιξη τῶν περιοχῶν) καὶ μεθοδολογικὰ προβλήματα (ἀδυναμίες στὴν ἐρμηνευτικὴ μέθοδο τοῦ Β. Helly)⁵⁴ δὲν ἐπιτρέπουν τὸν αὐστηρὸ παραλληλισμὸ τῶν συνθηκῶν κατανομῆς τῆς γῆς στὴν ἀρχαία Θεσσαλία μὲ τὶς συνθήκες κατανομῆς τῆς γῆς στὴν ἀρχαία Θεσσαλία μὲ τὶς συνθήκες κατανομῆς τῆς γῆς στὴν ἀρχαία Κρήτη.

Ὡστόσο, ἡ διατυπωμένη στενὴ σχέση ἀνάμεσα στὸ σύστημα κατανομῆς τῆς

ἀρμοδιότητες, ἐκλέγονταν σὲ ἔκτακτες περιπτώσεις (in momenti di emergenza...in modo analogo di *strategos autokrator* nelle città democratiche”.

50. Helly, *L' état thessalien*, 153, 288 κ. ἑ., 360.

51. Helly, *L' état thessalien*, 300-2.

52. Helly, *L' état thessalien*, 290. Ἀνάλογη διάκριση -ἂν καὶ σὲ διαφορετικὴ κλίμακα- ἀπαντᾷ καὶ σὲ ἄλλες περιοχὲς τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου· βλ. *L' état thessalien*, 290 σημ. 29, 291 σημ. 30, 293 σημ. 35.

53. Helly, *L' état thessalien*, 289.

54. Πρὸβλ. Μ. Faraguna, “B. Helly, *L' état thessalien*. Aleuas le Roux, les tétrades et les tagoi”, *RD [R.H.D]* 75 (1997) 494.

γῆς καὶ τὸ μηχανισμό στρατολόγησης καὶ κινητοποίησης τοῦ στρατοῦ στὸ μοντέλο ποὺ προτείνει ὁ Helly γιὰ τὴν ἀρχαία Θεσσαλία, κατευθύνει τὴ σκέψη μας στὸ νὰ προσεγγίσουμε ξανά τὸ πρόβλημα τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ἐννοιολογικοῦ περιεχομένου τοῦ ὄρου “κλᾶρος” στή μεγάλη ἐπιγραφὴ τῆς Γόρτυνος, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἴδια θεωρητικὴ βάση.

Θὰ μπορούσε λοιπόν, νὰ ἰσχυρισθεῖ κανεὶς, διατυπώνοντας μία ὑπόθεση ἐργασίας, ὅτι στή Γόρτυνα κατὰ τὴν ἀρχαϊκὴ ἐποχὴ, στὸ πλαίσιο ἐνδεχομένως εὐρύτερης ἀναδιοργάνωσης τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν δομῶν, εἶχαν δημιουργηθεῖ οἱ προϋποθέσεις ἐλεγχόμενης καὶ σκοπίμης ἀνακατανομῆς τῆς γῆς. Γιὰ νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ ὑπαρξὴ ἐνὸς ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ μάχιμων πολιτῶν, ἡ ἀγροτικὴ περιφέρεια (“χώρα”) τῆς Γόρτυνος ποὺ ἀπλωνόταν στὴν πεδιάδα τῆς Μεσαρᾶς⁵⁵, τὴν πιὸ εὐφορὴ πεδιάδα τῆς Κρήτης, διαιρέθηκε σὲ μεγάλες ἐδαφικὲς περιφέρειες (“κλᾶροι”), οἱ ὁποῖες περιελάμβαναν ἀρκετοὺς μικρότερους “κλήρους”, τοὺς “κλήρους” μικρῶν οἰκογενειακῶν μονάδων. Κατ’ ἐπέκτασιν μὲ τὴ φράση “οἷτινες κ’ ἴοντι ὁ κλᾶρος” ὁ κρητικὸς νομοθέτης ἐννοεῖ τοὺς πολίτες, ἀρχηγοὺς “οἰκῶν”, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τὸν “κλᾶρον”, ἢ, ἀκριβέστερα, τοὺς πολίτες, τῶν ὁποίων οἱ κλῆροι γῆς σχημάτιζαν τὸν “κλᾶρον”, τμῆμα τοῦ ὁποίου ἀποτελοῦσε καὶ ὁ κλῆρος γῆς τοῦ ἀποθανόντος. Οἱ “κλᾶροι” δηλαδή, σύμφωνα μὲ τὴ νέα ἐρμηνευτικὴ προσέγγιση, ἀποτελοῦσαν ἐδαφικὲς καὶ συγχρόνως κοινωνικὲς μονάδες ποὺ ἐξυπηρετοῦσαν -ὅπως οἱ “κλῆροι” στὴν ἀρχαία Θεσσαλία- λειτουργικὲς ἀνάγκες τοῦ πολιτικοῦ, στρατιωτικοῦ καὶ διοικητικοῦ μηχανισμοῦ τῆς Γόρτυνος⁵⁶.

Διδάκτωρ τοῦ Τμήματος Ἱστορίας
& Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Αἰκ. Μανδαλάκη

55. Βλ. L. V. Watrous et al., “A Survey of the Western Mesara Plain in Crete: Preriminary Report of the 1984, 1986, and 1987 Field Seasons”, *Hesperia* 62 (1993) 191-248, G. F. La Torre, “Contributo preliminare alla conoscenza del territorio di Gortina”, *ASAA* 66-7, N. S. 48-9 (1988-1989) 1993, 277-322.

56. Ἡ ἀνάγνωση “τὰς Φοικίας” (αἰτιατικὴ πληθυντικοῦ) ἀντὶ “τᾶς Φοικίας” (γενικὴ ἐνικοῦ) θὰ ἐπέτρεπε ἐνδεχομένως τὴν ὀρθότερη κατανόηση τοῦ κειμένου, πρβλ. Τυπάλδου, *Ἐρμηνεῖα τῆς ἐν Γόρτυνι τῆς Κρήτης τῷ 1884 ἀνακαλυφθείσης Ἐπιγραφῆς*, 91, Α. Σκιᾶ, “Ἐπιγραφικὰ Μελετήματα”, *Ἐφημερίς Ἀρχαιολογική*, περίοδος τρίτη, 1890, 177. Γιὰ τὴν κατάληξη τῆς αἰτιατικῆς πληθυντικοῦ τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων σε -α τῆς κρητικῆς διαλέκτου βλ. M. Bile, *Le dialecte crétois ancien*, Paris 1988, 128 κ.έ., 188 κ.έ.

SUMMARY

THE ΚΛΑΡΟΣ IN THE LAW OF GORTYN

The definition of the semantic content of the κλᾶρος in the Law Code of Gortyn remains an open issue in modern research. The word κλᾶρος appears only once in the provisions regarding the intestate hereditary succession, and it indicates all those heirs who laid claim to the inheritance, when there were no immediate descendants or any other next of kin. In such cases the succession devolved upon the κλᾶρος. Several scholars maintain that the term κλᾶρος designates the serfs of the ancestral estate, whereas others identify the κλᾶρος with the clan of the inheritor. The view has also been held that the members of the κλᾶρος were entitled to inherit the property as joint proprietors of a larger territory, part of which was also the allotment of the deceased person.

Using the conditions of land distribution in ancient Thessaly as an auxiliary, we suggest that the rural area of Gortyn was divided into broader territorial units, which comprised several smaller lots. Based on this assumption, we express the view that the Gortynian legislators use the phrase οἴτινες κ' ἔοντι ὁ κλᾶρος to designate the citizens, — the heads of families — whose lots formed the κλᾶρος to which the lot of the deceased belonged. This view is based on the interpretation on the sources; definite conclusions can only be reached with the help of the results of the archaeological research, which is being conducted in the area of Gortyn by the Italian School of Archaeology.